

[Kristen Amby.]

maa gaa ud fra, at dette Svar bygger paa, at der ikke er nogen samlet Suverænitæt, over for hvilken man i Dag paa Forhaand er forpligtet til Loyalitet. Men hvilken Begrundelse der nu i øvrigt er eller ikke er, føler jeg mig beroliget ved selve Svaret.

Men dette Svar indebar jo desværre Usikkerhed og Uklarhed med Hensyn til, hvordan Forholdet vil være for det samme Mindretal efter en eventuel Fredsslutning, hvis dette Mindretal senere efter dets eget Skøn og Tykke rejser Spørgsmaalet om dets nationale Tilhørsforhold. Derom udtalte den højtærede Udenrigsminister sig ikke, og naar han ikke udtalte sig derom, men begrænsede sin Vurdering til det, han nu engang gjorde, maa jeg forstaa det saaledes, at i hvert Fald er der ikke eo ipso, altsaa uden at der sker noget, givet Mindretallet den Retsbeskyttelse, at det kan rejse Spørgsmaalet om Afgørelse af nationale Tilhørsforhold ved en Afstemning, hvis det ønsker det, uden at det kan faa Konsekvenser for det. Det maa vist uden videre være klart.

Deraf følger, at det Spørgsmaal, jeg har rejst, virkelig har Relevans til den Situation, vi staar i, idet vi skal til at forhandle med Verden og senere paa Fredskonferencen om dette Spørgsmaal. Jeg siger da følgende — jeg ved godt, at vi er inde paa et meget delikat Emne —, at jeg gaar ud fra som en Selvfølge, at den danske Regering paa Fredskonferencen vil sætte alt ind paa paa den ene eller den anden Maade — Maaden er ligegyldig, hvis man i øvrigt vil lytte til vore Synspunkter og Krav — at sørge for, at vort nationale Mindretal, naar det engang selv maatte ønske det, er sikret paa Liv og Gods, saaledes at det ikke skal komme det til Skade, at det giver Udtryk for det, som vi i Oktobernoten i Virkeligheden henviser det til at give Udtryk for. Indtil noget modsat er sagt, vil jeg gaa ud fra, at dette er Regeringens Hensigt og Vilje.

Knud Kristensen: Den højtærede Minister uden Portefeuille Fru Fanny Jensen citerede en Udtalelse af mig og vilde deri lægge, at jeg skulde være Modstander af Kvinder i Udvalg og i Ministeriet. Jeg vil henvise den højtærede Minister til at læse det Svar, jeg gav den højtærede Statsminister i Gaar, saa vil hun se, at denne Udlægning er helt uberettiget.

Den højtærede Minister sagde, at vi aabenbart ikke havde Brug for Kvinder i Udvalgene, idet der ikke var indsat saa mange. Jeg skal i den Forbindelse henlede

Opmærksomheden paa, at allerede for lang Tid siden — jeg husker hverken Dato eller Maaned, men det var nok i Vinteren 1946—47 — henvendte Kvinder fra Organisationerne sig til Ministeriet, og der blev aftalt et Møde med dem, hvor vi skulde drøfte et Tilsagn om, at vi, hvis de gjorde Indstilling om Kvinders Optagelse i disse Raad, vilde tage det under velvillig Overvejelse. Imidlertid fandt der en Demonstration af Husmødre Sted, som den store Part af Kvindeorganisationerne var Modstandere af, og der opstod Uenighed mellem disse Organisationer, saaledes at de ikke paa den fastsatte Dag i Forening kunde henvende sig til os. Derfor blev dette Møde aflyst, idet man mente, at nu kunde det ikke nytte noget, da de ikke kunde enes, og senere har vi, saa vidt mig bekendt, ikke hørt fra dem. Der har altsaa ikke været Utilbøjelighed til at tage Hensyn til dem, tværtimod var vi fuldt ud villige dertil, men vi maatte selvfølgelig have Kvinder, der repræsenterede en Organisation, at forhandle med, saa vi vidste, at der bag dem stod en Kreds af Kvinder og ikke enkelte tilfældige, mere private Folk.

Den højtærede Statsminister optraadte her, som det ikke saa sjældent sker, som moralsk Dommer. Han mente, at jeg havde ført Debatten ned i et særligt Plan, jeg forstod, det var et lavt Plan. Det er, som sagt, ikke noget ukendt, at han optræder som moralsk Dommer og holder moralske Forelæsninger for os; det gjorde han ogsaa som Oppositionsfører. Der er det ejendommelige ved det, at hans moralske Dom i Regelen gaar ud paa, at de, som er enige med ham, staar moralsk højt, og de, som er uenige med ham, staar lavt. Saadanne Domme tillægger jeg ikke større Betydning, og hans Bedømmelse af mig i denne Henseende gør derfor heller ikke større Indtryk paa mig.

Maa jeg saa endvidere sige til den højtærede Udenrigsminister, som mente, at der dog var visse gode Sider ved mig, at naar jeg læser den Tale, han holdt forleden Dag om alle disse slette Sider hos mig, og sammenholder det med den højtærede Statsministers Beskrivelse af mig, saa kan jeg ikke faa noget andet Indtryk, end at jeg stort set er en i alle Maader slet Person; og jeg vil tro, at den højtærede Udenrigsminister ogsaa, naar han bliver lidt mere ligevægtig, hvilket jeg forstod, han er ved at blive, hvis han læser det igennem, vil se, at der ikke er ret meget menneskeligt tilbage, hvis det skal tages bogstaveligt. Jeg nævnte en hel Del af de Ting, han har